

ega hobust tähele; õõ oli soe ja teekäit oli raske. Suurish oleks küll temale wäheks aeaks hobust laenand, aga se ei olnud tema oma, ja kes ka hobust wõera kätte usub. Kui tema weel järelmõtles, mida eht kuule meeleheaks pakkuda wõiks, oliwad nemad Vinnutee peale jõudnud ja said seal Peetrusega kokku, kes meelejahutusels natule sõitma läinud oli ja hobuseid sammus läia lastis. „Teil on kerge elu, herra Peetrus“, ütles kuu; „minu sugune peab jala läima, olgu õõ soe eht külmi“, ja siis pühkis tema higi otsa cest. „Sandid aead“, wastas Peetrus, „mina soowitsin omale rohkem tööd; taewa ust on aga arwast lahti teha. Saatan on rahwale lõrwa puhund, et ükski Jumala suuremad tarkust ei usuks; ükski ei oleks targem kui tark inimene. Näiid ei usu nemad enam Jumalad ega usu Kuradid ja wiimane wõtab neid tosinu-kaupa.“ Kuu wangutas pead ja ütles: „Nendel on liiga hea põli, se teeb neid ülemeeliseks. Ei maksa, et neile paistan, ka minust ei pea nemad lugn.“ „Aga Teil on ometigi küllaline sealt alt“, ütles Peetrus, „ja se küllaline on pealegi üks Vittawlane. Need on ilka weel kõige paremad, auusad ja õiglased läbi ja läbi, kui nemad mitte just hobuseid ei kauple, kus ka Kurat ise ennast nende pettuse cest hoida ei wõiks. Ja juua on neil midagi, seda peab üttema, se on

nende mõdu. Mina soowitsin Sinule näiid ka ühe pudeli eht laks“, naeris Peetrus ja lassutas keelt — hobused viistsiwad jookema ja tema oli läinud.

Ei puudund palju, Suurish oleks tema järel sõitnud. Temale oli kauplemise himu peale tulnud, mustad wõiswad tiil raha maksa ja tema isal oli raha. Aga hobuse-kaupleia ei jookse hobuse järel. Ka mõttes Suurish Mareilis'i ja tema soowimise peale ja pööras ennast kuu poole, kelle silmist lange jänu paistis. „Kas kuntsite, mis herra Peetrus meie mõdust rääkis?“ küsis tema.

„Teie mõdust?“ küsis kuu wasta.

„Muidugi,“ ütles Suurish. „Kui kanarpiil ditses, siis wiime meie mesipuud wälja, pärast wõtame mett puudest, et aitab. Seda lasteme pääwa kääs sulada, segame head rohtu sekka, kallame wett peale ja siis paneme keldre, kuhu Teie silm ei ulata.“

„Rahju,“ ütles kuu.

„Õngi rahju,“ linnitas Suurish. „Kui näha wõiks; Maganiti mõisa keldres seisab waat waadi lõrwas ja pudelid tuhandete kaupa.“

„Uusun küll,“ ütles kuu ja pühkis suud.

„Kui soowite,“ ütles Suurish, „siis tooksin Teile paari pudelid.“